

E-seminar: Konvencija o jedrski varnosti

Senka Šifkovič Vrbica, januar 2017

Konvencija o jedrski varnosti ([Convention on nuclear safety](#)) je bila sprejeta 17.6.1994 na diplomatski konferenci na Dunaju pod okriljem [Mednarodne agencije za atomsko energijo \(International Atomic Energy Agency\)](#) in je začela veljati 24.10.1996. Republika Slovenija jo je ratificirala z Zakonom o ratifikaciji Konvencije o jedrski varnosti (Uradni list RS – Mednarodne pogodbe, št. [16/96](#)). Konvencija določa predvsem obveznost držav, da vzpostavijo zakonski okvir za urejanje varnosti jedrskih objektov, ki mora zagotavljati varnostne zahteve, sistem izdajanja dovoljenj (vključno z odvzemom, spremembo ali preklicem) in prepoved obratovanja brez dovoljenja, sistem upravne inšpekcije in ocenjevanja skladnosti delovanja jedrskih objektov s predpisi in dovoljenji. Država je dolžna vzpostaviti pristojen organ ter zagotoviti ustrezno varnost objektov, njihovega delovanja in varnost pred sevanjem.

Poleg te je RS od bivše države nasledila še Konvencijo o pomoči v primeru jedrskih nesreč ali radiološke nevarnosti, Konvencijo o zgodnjem obveščanju o jedrskih nesrečah, Konvencijo o fizičnem varovanju jedrskega materiala. Vse so dostopne na spletni strani [Agencije za jedrsko varnost RS](#), kjer so navedene tudi druge multilateralne pogodbe s področja jedrske varnosti.

Področje radioaktivnih odpadkov ureja Skupna konvencija o varnosti ravnanja z izrabljenim gorivom in varnosti ravnanja z radioaktivnimi odpadki ([Joint Convention on the Safety of Spent Fuel Management and on the Safety of Radioactive Waste Management](#)), ki je bila sprejeta na Dunaju 5.9.1997 in je stopila v veljavo 18.6.2001. RS jo je ratificirala z Zakonom o ratifikaciji Skupne konvencije o varnosti ravnanja z izrabljenim gorivom in varnosti ravnanja z radioaktivnimi odpadki (Uradni list RS – Mednarodne pogodbe, št. [3/99](#)). Konvencija se nanaša na varnost ravnanja z izrabljenim gorivom, kadar je izrabljeno gorivo rezultat obratovanja civilnih jedrskih reaktorjev in deloma tudi odpadkov iz civilne uporabe. Vsaka pogodbenica mora sprejeti ustrezne ukrepe, da zagotovi čim manjšo proizvodnjo radioaktivnih odpadkov, čim manjšo izpostavljenost in večjo zaščito posameznikov, družbe in okolja, se izogibati ravnanjem, katerih vplive na prihodnje generacije je mogoče logično napovedati in so večji od dovoljenih za sedanjo generacijo ter se izogibati prelaganju pretiranih bremen na prihodnje generacije.